

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 454/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., D., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cb 14/2004 v súvislosti s rozhodovaním o jeho podaní z 30. marca 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2010 doručená sťažnosť J. J., D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cb 14/2004. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv v súvislosti s rozhodovaním okresného súdu o jeho podaní z 30. marca 2009.

Zo sťažnosti ústavný súd zistil, že spoločnosť E., a. s. (ďalej len „navrhovateľ“), doručila 9. februára 2004 okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 31 570,80 Sk s príslušenstvom proti sťažovateľovi ako odporcovi. Platobným rozkazom č. k. 8 Rob 23/04-35 z 9. februára 2004 okresný súd sťažovateľovi uložil, aby zaplatil uvedenú sumu s úrokom z omeškania za oneskorenú úhradu vo výške 20 % z faktúrovanej čiastky ročne až do zaplatenia a trovy konania v sume 1 575 Sk. Sťažovateľ podal proti označenému platobnému rozkazu odpor 27. februára 2004. Na základe tejto skutočnosti bola vec preradená do registra Cb okresného súdu a ďalej je vedená pod sp. zn. 8 Cb 14/2004.

Podľa sťažovateľa okresný súd svojím postupom v označenom konaní porušuje jeho základné práva podľa čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ namieta postup okresného súdu v období po 30. marci 2009, keď podal «... *na OS V. Krtíš vec: „VYROZUMENIE – DOVOLANIE“ aj s prílohou a žiadosť o ustanovenie zástupcu z radov advokátov.*

Od tejto podanej žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov uplynulo 15 mesiacov a 16 dní, čo som nedostal žiadnu odpoveď o ustanovení právneho zástupcu z radov advokátov.

Preto dňa 16. 07. 2010 bola podaná sťažnosť do rúk predsedu sudu v danej veci 8 Cb 14/2004.

Odpoveď od samotného predsedu sudu som obdržal dňa 05. 10. 2010 kde prave sa vôbec nezmieňuje prečo nebol ustanovený mi právny zástupca z radov akvokatov.

Preto moju podanu sťažnosť zo dna 16. 07. 2010 považujem za plne opodstatnenú ...

Okresný súd Veľký Krtíš... v rozpore s procesným právom nekonal, nerozhodoval o žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov zo dňa 30. 3. 2009 a ani v tejto veci nevykonal žiaden iný relevantný procesný úkon v danej veci.

Od posledného môjho úkonu zo dňa 30. 3. 2009 OS V. Krtíš nekonal efektívne v zmysle základných princípov Ústavy SR a právnych predpisov...

Mám za to, že OS – V. Krtíš nepostupoval v tomto konaní tak, aby to bolo možné kvalifikovať ako rešpektovanie citovaných ustanovení Ústavy SR.».

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie rozhodol vo veci samej nálezom, v ktorom vysloví, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základné právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cb 14/2004 v súvislosti s rozhodovaním o jeho podaní z 30. marca 2009 označenom ako „*VYROZUMENIE – DOVOLANIE*“, ktorého súčasťou bola aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, porušené boli. Sťažovateľ si zároveň uplatnil úhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 300 € a zároveň žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 132 775,67 €.

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Pre účely objektívneho posúdenia opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal spis vzťahujúci sa na namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 8 Cb 14/2004, z ktorého zistil takýto priebeh namietaného súdneho konania:

1. Dňa 9. februára 2009 bol okresnému súdu doručený návrh navrhovateľa na vydanie platobného rozkazu proti sťažovateľovi ako odporcovi na zaplatenie sumy 31 570,80 Sk s príslušenstvom.

2. Okresný súd vydal platobný rozkaz č. k. 8 Rob 23/2004-35 z 9. februára 2004, proti ktorému sťažovateľ podal 27. februára 2004 odpor; v ten istý deň okresný súd sťažovateľa vyzval na zaplatenie súdneho poplatku a zároveň spis previedol do registra Cb, v ktorom bol označený sp. zn. 8 Cb 14/2004.

3. Okresný súd na pojednávaní 15. novembra 2004 rozsudkom č. k. 8 Cb 14/2004-107 uložil sťažovateľovi ako odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi žalovanú sumu.

4. Dňa 12. januára 2005 sťažovateľ podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu č. k. 8 Cb 14/2004-107 z 15. novembra 2004, na základe čoho bol spis predložený 24. januára 2005 Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pre účely rozhodnutia o odvolaní. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 41 Cob 31/05 z 23. februára 2005 rozsudok okresného súdu potvrdil. Vzhľadom na skutočnosť, že vo výroku rozsudku krajského súdu bola pisárska chyba, okresný súd vrátil spis krajskému súdu na opravu, ktorý následne 29. apríla 2005 vydal opravné uznesenie. Rozsudok krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob 31/05 z 23. februára 2005 nadobudol spolu s opravným uznesením krajského súdu z 29. apríla 2005 právoplatnosť 30. mája 2005 a vykonateľnosť 2. júna 2005.

5. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 2. júna 2005 „*odvolanie*“ proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 41 Cob 31/05 z 23. februára 2005 a opravnému uzneseniu krajského súdu. Pre účely objasnenia tohto podania z 2. júna 2005 okresný súd predvolal sťažovateľa na výsluch 22. júna 2005, na ktorom sťažovateľ trval na svojom odvolaní z 2. júna 2005.

6. Okresný súd prípisom z 12. júla 2005 vyzval sťažovateľa, aby oznámil, či podanie z 2. júna 2005 je potrebné považovať za dovolanie, alebo za odvolanie; sťažovateľ odpovedal na výzvu 22. júla 2005, na základe čoho bol spis 28. júla 2005 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

7. Krajský súd uznesením v konaní vedenom pod sp. zn. 41 Cob 120/05 z 5. októbra 2005 odvolacie konanie zastavil na základe odôvodnenia, že právoplatný rozsudok o návrhu navrhovateľa tvorí prekážku veci rozhodnutej, ktorá bráni tomu, aby vec, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté (rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41 Cob 31/2005 z 23. februára 2005 v spojení s opravným uznesením, pozn.), bola prerokovávaná opätovne.

8. Podaním z 5. decembra 2005 sťažovateľ vzniesol námietky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 41 Cob 120/05 z 5. októbra 2005 o zastavení odvolacieho konania a dožadoval sa opätovného prerokovania veci. Na výsluchu 30. januára 2006 sťažovateľ uviedol, že sa svojím podaním označeným ako dovolanie domáha opätovného prerokovania

veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), pričom zároveň podal námietku zaujatosti proti sudkyňiam okresného súdu JUDr. K. a Mgr. K..

9. Okresný súd vyzval sťažovateľa 21. februára 2006 na doplnenie svojho „dovolania“ z 5. decembra 2005. Doplnenie „dovolania“ sťažovateľ doručil okresnému súdu 15. marca 2006. Dňa 17. marca 2006 bol spis predložený najvyššiemu súdu pre účely rozhodnutia o „dovolani“ sťažovateľa, ktorý napriek výzve a poučeniu okresného súdu svoje podanie požadovaným spôsobom nedoplnil.

10. Najvyšší súd uznesením č. k. 3 Obdo 10/2006-157 z 22. novembra 2006 dovolacie konanie zastavil.

11. Dňa 9. januára 2007 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa z 8. januára 2007 označené ako odvolanie proti rozhodnutiu sp. zn. 3 Obdo 10/2006 (z jeho obsahu sa dalo vyvodit', že sťažovateľ mal na mysli uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Obdo 10/2006-157 z 22. novembra 2006, pozn.). Okresný súd v tejto súvislosti spis 11. januára 2007 predložil najvyššiemu súdu na rozhodnutie o tomto podaní sťažovateľa. Najvyšší súd 7. júla 2008 vrátil spis ako predčasne predložený s poukazom na to, že okresný súd sa nedostatočne vysporiadal s otázkou, čoho sa sťažovateľ podaním domáha.

12. Zákonná sudkyňa Mgr. D. K. požiadala 8. júla 2008 o vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vo veci; spis bol predsedníčkou okresného súdu pridelený 14. júla 2008 sudcovi JUDr. M. V., ktorý taktiež požiadal o vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vo veci. Dňa 16. júla 2008 bola vec pridelená sudkyňi JUDr. M. K., ktorá požiadala o vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vo veci. Dňa 21. júla 2008 predsedníčka okresného súdu pridelená vec JUDr. E. P., ktorá tiež požiadala o vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vo veci. Dňa 21. júla 2007 bola vec predložená krajskému súdu pre účely rozhodnutia o vylúčení sudcov z prerokovania a rozhodovania vo veci.

13. Krajský súd uznesením č. k. 43 Ncb 7/2008-180 z 28. júla 2008 sudcov okresného súdu JUDr. D. K., JUDr. M. V., JUDr. E. P. a JUDr. M. K. vylúčil z konania a rozhodovania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 8 Cb 14/2004.

14. Dňa 15. augusta 2008 bola vec pridelená JUDr. M. R.

15. Okresný súd sťažovateľa prípisom z 26. augusta 2008 vyzval, aby „doplnil a opravil svoje nejasné a nezrozumiteľné podanie zo dňa 08. 01 2007...“. Na výzvu

okresného súdu reagoval sťažovateľ podaním zo 16. septembra 2008, ktorého súčasťou bola aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov.

16. Okresný súd uznesením č. k. 8 Cb 14/2004-190 zo 7. októbra 2008 žiadosť sťažovateľa na ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov zamietol. Proti označenému uzneseniu podal sťažovateľ 27. októbra 2008 odvolanie; okresný súd predložil spis pre účely rozhodnutia o odvolaní krajskému súdu 31. októbra 2008.

17. Krajský súd uznesením č. k. 41 Cob 230/2008-198 z 12. novembra 2008 uznesenie okresného súdu č. k. 8 Cb 14/2004-190 zo 7. októbra 2008 potvrdil.

18. Dňa 17. decembra 2008 sťažovateľ doručil okresnému súdu „*odvolanie*“ proti uzneseniu krajského súdu č. k. 41 Cob 230/2008-198 z 12. novembra 2008; v tejto súvislosti okresný súd sťažovateľa predvolal na informatívny výsluch na 28. január 2009 a následne z dôvodu jeho neprítomnosti na 4. február 2009 a 27. február 2009.

19. Dňa 27. februára 2009 sťažovateľ do zápisnice na okresnom súde uviedol, že svojím podaním zo 17. decembra 2008 žiadal dovolací súd, aby posúdil uznesenie krajského súdu č. k. 41 Cob 230/2008-198 z 12. novembra 2008 a rovnako uznesenie okresného súdu č. k. 8 Cb 14/2004-190 zo 7. októbra 2008. Okresný súd následne 6. marca 2009 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní opravil a doplnil svoje neúplné a nejasné podanie zo 17. decembra 2008.

20. Z dôvodu, že zákonný sudca mal na základe rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 14408/09-10/24613 z 9. marca 2009 dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu počnúc dňom 11. marca 2009, bol spis náhodným výberom pridelený JUDr. S. C., ktorý 30. marca 2009 požiadal o vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vo veci. Predsedníčka okresného súdu 30. marca 2009 predložila spis pre účely vyjadrenia o zaujatosti aj ďalším sudcom okresného súdu Mgr. V. a Mgr. S. Spis bol spolu s vyjadreniami sudcov predložený krajskému súdu pre účely rozhodnutia o vylúčení sudcov JUDr. C., Mgr. S. a Mgr. V.

21. Sťažovateľ 30. marca 2009 doručil okresnému súdu podanie označené ako „*VYROZUMENIE – DOVOLANIE*“ spolu s „*opätovnou*“ žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov. V podaní sťažovateľ uviedol, že sa po obsahovej stránke plne stotožňuje so svojím podaním zo 17. decembra 2008, ale zároveň ho

„prekvalifikoval“ z „odvolania“ na „dovolanie“ proti uzneseniu krajského súdu č. k. 41 Cob 230/2008-198 z 12. novembra 2008.

22. Krajský súd č. k. 43 Ncb 4/2009-26 z 8. apríla 2009 sudcov okresného súdu Mgr. E. S. a JUDr. S. C. vylúčil z konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 8 Cb 14/2004 a zároveň rozhodol o tom, že sudca Mgr. M. V. nie je vylúčený z konania v uvedenej veci; vec bola pridelená 30. apríla 2009 na prerokovanie a rozhodnutie. Spis bol vrátený z krajského súdu 29. apríla 2009 a 20. mája 2009 predložený najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu.

23. Vec bola 30. apríla 2009 pridelená sudcovi Mgr. M. V. a 20. mája 2009 predložená na rozhodnutie najvyššiemu súdu ako dovolaciemu súdu pre účely rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa.

24. Najvyšší súd uznesením č. k. 3 Obdo 20/2009-233 zo 4. augusta 2009 dovolanie odporcu odmietol (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 9. septembra 2010, pozn.); spis bol okresnému súdu vrátený 19. augusta 2010. Dňa 17. septembra 2010 podal sťažovateľ dovolanie proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo, resp. mohlo trvať. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Sťažovateľ v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 22. októbra 2010, namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného

súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cb 14/2004 v súvislosti s rozhodovaním o jeho podaní z 30. marca 2009 označenom ako „*VYROZUMENIE – DOVOLANIE*“. Z uvedeného dôvodu bolo pri predbežnom prerokovaní sťažnosti pre ústavný súd relevantné len posúdiť postup okresného súdu v namietanom konaní v období po 30. marci 2009.

Z uvedeného prehľadu procesných úkonov okresného súdu v predmetnej veci vyplýva, že sťažovateľ sa v podaní z 30. marca 2009 po obsahovej stránke plne stotožnil so svojim predchádzajúcim podaním zo 17. decembra 2008, ktorým podal odvolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 41 Cob 230/2008-198 z 12. novembra 2008, pričom ho „*prekvalifikoval*“ na „*dovolanie*“.

Sťažovateľ sa teda podaním z 30. marca 2009 dovoľával rovnako ako podaním zo 17. decembra 2008 preskúmania uznesenia krajského súdu č. k. 41 Cob 230/2008-198 z 12. novembra 2008, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením č. k. 3 Obdo 20/2009-233 zo 4. augusta 2010 tak, že konanie o dovolaní sťažovateľa odmietol, pričom označené rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 9. septembra 2010. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (22. októbra 2010, pozn.) k tvrdenému porušovaniu označeného práva sťažovateľa postupom okresného súdu už nemohlo dochádzať, keďže namietané konanie bolo právoplatne skončené ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ podal 17. septembra 2010 ďalšie dovolanie proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu, ktoré nemá v okolnostiach prípadu žiadnu právnu relevanciu.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol po jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy

Sťažovateľ tiež namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v namietanom konaní.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Sťažovateľ v tejto súvislosti v sťažnosti uvádza, že aj keď od podanej „žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov uplynulo 15 mesiacov a 16 dní, nedostal som žiadnu odpoveď“. Podľa tvrdení sťažovateľa teda okresný súd zatiaľ o jeho „žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov“ z 30. marca 2009 nerozhodol.

Z prehľadu úkonov okresného súdu v predmetnej veci vyplýva, že sťažovateľovo tvrdenie nezodpovedá obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 8 Cb 14/2004, keďže o jeho žiadosti bolo zákonom ustanoveným spôsobom rozhodnuté tak na úrovni okresného súdu, ako aj krajského súdu a tiež najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Z označeného spisu totiž vyplýva, že sťažovateľ žiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov podaním zo 16. septembra 2008 v súvislosti s konaním o „odvolaní“ proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 10/2006 z 22. novembra 2006, ktorým bolo zastavené dovolacie konanie. Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom č. k. 8 Cb 14/2004-190 zo 7. októbra 2008 žiadosť odporcu o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov zamietol. Po podaní odvolania zo strany sťažovateľa (27. októbra 2008, pozn.) sa týmto zaoberal zákonný sudca okresného súdu, ktorý z dôvodu, že odvolaniu nemienil vyhovieť, predložil vec na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu. V odvolaní z 27. októbra 2008 sťažovateľ uviedol, že trvá na pridelení právneho zástupcu z radov advokátov. Krajský súd uznesením č. k. 41 Cob 230/2008-198 z 12. novembra 2008 uznesenie okresného súdu č. k. 8 Cb 14/2004-190 zo 7. októbra 2008 potvrdil.

Sťažovateľ následne 17. decembra 2008 doručil okresnému súdu podanie označené ako „odvolanie“ proti uzneseniu krajského súdu č. k. 41 Cob 230/2008-198 z 12. novembra 2008, v ktorom okrem iného uviedol: „trvám a namietam, že neexistuje žiadny dôvod na zamietnutie právneho zástupcu z radov advokátov – a preto trvám na svojej žiadosti.“ Následne 30. marca 2009 doručil sťažovateľ okresnému súdu obsahovo identické podanie,

ktoré však prekvalifikoval na „*dovolanie*“; z obsahu tohto podania vyplýva, že sťažovateľ opätovne trval na ustanovení právneho zástupcu z radov advokátov.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov (zo 16. septembra 2008, pozn.) zaoberal zákonom ustanoveným spôsobom, pričom o tejto žiadosti rozhodol uznesením č. k. 8 Cb 14/2004-190 zo 7. októbra 2008 tak, že ju zamietol. Podaním zo 17. decembra 2008 a následne aj z 30. marca 2009 sa sťažovateľ domáhal preskúmania uznesenia krajského súdu, ktorým bolo uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov potvrdené, t. j. išlo o podania, ktoré podľa obsahu možno považovať za dovolanie, a preto o nich bol oprávnený a povinný v zmysle § 10a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnúť najvyšší súd ako dovolací súd, a nie okresný súd. Najvyšší súd uznesením č. k. 3 Obdo 20/2009-233 zo 4. augusta 2010 dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 41 Cob 230/2008-198 z 12. novembra 2008 odmietol.

Za týchto okolností ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy okresným súdom a skutkovým stavom popísaným sťažovateľom, ktorá by mohla reálne zakladať dôvod na vyslovenie porušenia tohto základného práva okresným súdom po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2010